

БИЛАЛ

1991

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATION LIMITED

Published by:

Islam International Publications Ltd.

Islamabad,

Sheephatch Lane, Tilford,

Surrey GU10 2AQ, U.K.

Printed by:

Raqeem Press,

Islamabad, U.K.

© 1991 Islam International Publications Ltd.

ISBN 1 853724564

BILAL

Translation into Bulgarian

ПРЕДГОВОР

Това е историята на Билал (дано бъде угоден на Бога!), близък Съратник на Светия Пророк (с.а.с.) на Исляма, когото Пророкът назначава за *Мюедун* и който е известен най-вече като такъв в света на Исляма.

Той бил роб. Той приел Исляма и бил жестоко преследван заради това. Той понасял преследванията и жестокостите с такова търпение, че даже и днес, когато мюсюлманите - ахмадии са третираны по същия начин от ръцете на някои ортодоксални мюсюлмани, заради това, че изразяват своите убеждения и за това, че казват: *„Няма никой друг, който да заслужава да му се моли, освен Аллах, Мухаммад е Пратеник на Аллах,* те се молят на Всемогъщия Бог да им даде твърдостта и търпението на Билал в часа на техните собствени изпитания.

Абу Бакр (Дано бъде угоден на Бога!), близък приятел на Светия Пророк (с.а.с.), платил за освобождаването на Билал и го направил свободен човек. Билал се научил да чете и пише и скоро се издигнал до високо духовно положение. Той служел на Исляма, като истински слуга на Аллах и се ползвал с голяма почит от страна на всички мюсюлмани. Дори умар (Дано бъде угоден на Бога!), Вторият халиф на мюсюлманите, имал обичай да се обръща към него като *сайядна*, което означава "Нашият вожд". Билал един от онези, на които Светия Пророк Мухаммад – мир и благословиите на Аллах на душата му! – предал благата вест, че той ще бъде в Рая заедно със Светия Пророк.

Членовете на комитета за Детски Книги искат да благодарят на госпожица Фаузия Рашид и на Маулви Мунийр Ахмад Джавед, които помогнаха за подготвяне на тази книжка.

Освен това, те са крайно благодарни на Хазрат Халифат-ул-Масих IV за проявения от него жив интерес към проекта за публикуване на тази книжка и за предложените от него ценни напътствия, въпреки голямата му заетост с друга работа.

Надяваме се, че както и предишните ни публикации а тази книжка, ще се приеме добре както от родители и учители, така и от самите деца.

И накрая, за да бъде пригоден текста и за читатели – немюсюлмани, изразите "Хазрат" и традиционните обръщения използвани след имената на Пророците и Съратниците на Светия Пророк (с.а.с.) т.е. „Салаллаху Алайхи ва Саллам" или „Мир на него!" и „Рази – Аллах Та`алаху" или „Дано бъде угоден на Аллах!" са изпуснати нарочно. Съветваме родителите мюсюлмани да се погрижат да бъдат използвани титлата за израз на почит и поздрава за мир там, където и когато са необходими.

Рашид Ахмад Чодри

Представител

На Комитета за Детски Книги

20 март 1991г., Лондон

РАЖДА СЕ РОБ

Преди много години в град Мека в Арабия живеела семейна двойка роби. Техните имена били Рабах и Хамамах. Те били от Абисиния, която сега е известна като Етиопия. Преди да бъдат заловени те и двамата били свободни хора. Когато им се родил син, те го нарекли Билал. Много се радвали, че им се е родил, но дълбоко в душите си скърбели, защото Билал се е родил роб. Според жестокия обичай по онова време, детето родено от роби било считано за роб на господаря на неговите родители. А Рабах и Хамамах искали синът им да бъде свободен, така както са били те някога.

Животът на един роб бил много тежък. Той трябвало да се подчинява на своя господар и да му работи цял живот. Ако някой роб проявявал непокорство или правел нещо против волята на своя господар си, той бил наказван сурово.

Билал растял, строен, висок и силен. Кожата му била Тъмнокява на цвят. Той бил добре известен заради силния си и звънлив глас. Когато пораснал достатъчно, за да започне да работи, Билал бил продаден на пазара. Той бил продаван много пъти, докато най-после бил купен от един вожд в Мека, той се казвал Умайя бин Халф. Новият му господар бил много жесток.

МЕКИЙСКИТЕ ВОЖДОВЕ И ПРОРОКЪТ

Един ден Билал и още няколко други роби седели близо до Кабата, докато господарите им разговаряли помежду си. Светият Пророк Мухаммад минал покрай тях. Той като че имал намерение да излезе извън града и да се отправи към околните хълмове, където често се молел самотен. Мекийските вождове му се надсмивали. Умайя и Умар бин Хишам, който по-късно станал известен като Абу Джахал, му подвиквали с подигравателни прякори, но Светият Пророк продължавал да върви с достойна походка. Абу Суфиян, един от първенците на Мека, се обърнал към другите и казал, че на Мухаммад трябва да му се забрани да казва каквото и да е против техните богове. Той казал на Абу Лахаб, един от Вуйчовците на Светия Пророк (с.а.с.), да използва влиянието си над своя племенник и да го възпре да проповядва за Единен Бог. По онова време народът на Арабия се кланял на идоли. Твърди се, че в Кабата се пазели 360 идола. Мекийците си мислели, че техните богове ще се разгневят и няма да им помагат, ако против тях се каже нещо. Тъй като Мухаммад (мир и благословии на Аллах на душата му!) претендирал, че бил назначен от всемогъщия Бог да върне човечеството отново към Бога, жителите на Мека гледали снизходително към него. Целият град говорел за неговата вяра. Вечер хората седели у домовете си и разговаряли за новото послание, което Мухаммад (с.а.с.) донесъл. Те се надсмивали и го съжали за това, че говорел против техните богове. Някой го наричали магьосник, налудничав човек и лъжец. Водачите на Мека често се заканвали, че ще изличат Исляма от лицето на Земята, като използват сила срещу Мухаммад (с.а.с.) и неговите последователи. Обаче, нерядко, след

като излеели яда и омразата към Светия Пророк (с.а.с.), те признавали насаме, че Мухаммад (с.а.с.) е нежен човек, състрадателен към бедните, винаги държаш на думата си, честен в делата си и заслужаващ доверие. Те често го хвалели за четността и правдивостта му.

Билал слушал често подобни разговори в дома на Умайя. Той бил виждал Светия Пророк да върви по улиците на мека и знаел, че той бил благороден човек, добър и дружелюбен включително и към робите. Той бил чувал хората да говорят, че Мухаммад вярвал в един Бог, и че "Всички хора били равни в очите на Създателя". Ученията на Исляма му допадали. И дошъл момент, когато решил да приеме Исляма. Отишъл при Светия Пророк и изразил вярата си.

БИЛАЛ Е ПРЕСЛЕДВАН ЗАРАДИ ВЯРАТА СИ

Новината, че той е приел Исляма скоро се е разпространила из града. Хората от племето Джама, от което бил и Умайя, приели това като обида от феодалната им гордост. Умайя бил бесен. "Как може роб от моето домакинство да приеме Исляма?", полага се той. Умайя заявил, че той ще се разправи много сериозно по този въпрос, и че жителите на Мека ще видят, че вярата на Билал в Исляма ще се разпадне преди да е настъпила нощта.

Подобно на някои религиозни фанатици от наше време, Умайя вярвал в използването на брутална сила в религиозните работи. Той хванал Билал и го подложил на най-жестоки мъчения, но Билал останал твърд във вярата си. Умайя го извеждал навън под изгаряща жегга, карал го да ляга на нажежения пясък, слагал тежки камъни на гърдите му и го карал да отрече Единството на Бога. Понякога, Умайя го биел с камшик безмилостно и не спирал докато се уморял дотолкова, че повече да бие. По време на тези продължителни и не спиращи мъчения, Билал припадал много пъти. Винаги, когато идвал отново в съзнание, питали го предизвикателно, дали вече не бил наказан достатъчно, за да е готов да се откаже от вярата си и да си спести понататъшни мъчения. Единственият отговор, който давал Билал било да произнесе: „Ахад, Ахад“ т.е. „Един, Един“, което знаело, че Бог е Един.

Понякога бил изхвърлян на улиците на Мека и бил оставян на произвола на улични банди, за да се забавляват жестоко с него. Те вързали въже през врата му и го влачели по камъните улици на Мека. Острите камъни разкъсвали кожата му и кръвта му започвала да тече, но той не искал да се моли за милост. Единственият звук, който идвал от устните на Билал бил същото „Ахад, Ахад!“. По този начин продължавали да го измъчват и да поставят на изпитания вярата му, но се провалили унизително в опитите си да пречупят волята и духа на Билал. Понякога променяли тактиката си и се опитвали да спечелят душата му с нежни, ласкави думи и с грижовно отношение към него. Вечер се събирали около него и говорили: „Билал е един от нас. Майка му работи за нас. Как може той да бъде против нас? Как може да обижда боговете ни? Сигурни сме, че той не би искал хората да се подиграват на нашето племе, заради неговото поведение!“ после поглеждали умолително към Билал с надеждата, че той ще се съгласи.

Билал ги поглеждал с блеснали очи и казвал спокойно: „Ахад, Ахад!“

Щом чуели този отговор от Билал те започвали да го проклинат отново. Умайя крещал: „Ти, нещастен черен роб! Как се осмеляваш да се отнасяш така с нас? Ти си едно нищо! Почакай до утре и ще ти наложа такова наказание, което никога досега не е засвидетелствано от никой човек – свободен или роб!“

Настъпвал следващия ден и Билал отново получавал жестоки наказания. Понякога Абу Джахал, враг номер едно на мюсюлманите, се присъединявал към мъчителите на Билал. Билал понасял мъченията бодро и продължавал да твърди, че след като е узнал истината, няма да я отрече повече.

Светият Пророк (с.а.с.) научил за тези жестоки изтезания, които Билал получавал от ръцете на тези хора и се молел за него. Веднъж казал на Абу Бакр: „Бих искал да имам достатъчно пари, за да откупя Билал от жестокия му господар и да го освободя“. Абу бакр чул това и решил той да го откупи свободата на Билал.

Билал бил между първите седем души които, приели Исляма. В началото, повече от хората, които приели Мохамед били бедни или роби. Животът на тези роби бил направен черен от мекийците. Всички те били подложени на наказания, подобни на онези, които получавал Билал, макар и не чак толкова сурови.

Мюсюлманите понасяли всичко това с търпение, защото сърцата им били окуражавани от уверията, които те получавали ежедневно от Бога.

СВОБОДА ЗА БИЛАЛ

Един ден, докато Билал отново бил наказван от господаря си Умайя, Абу Бакр отишъл при него. Билал лежал под един тежък камък, който трима-четирима други донесли и поставили на гърдите му. Този следобед било изключително горещо. Билал бил измъчван до такава степен, че лежал в безсъзнание и не можел да се усети нищо повече. Абу Бакр предупредил Умайя като му казал: „Нима искаш да убиеш един човек, чието единствено провинение е, че казва, че Аллах е неговият Повелител?“ после попитал Умайя дали не иска да продаде роба си на него. Абу Суфийан също присъствал на тази сцена. Той възразил като казал, че продажбата на един роб, по време на наказанието му, противоречи на обичая в Мека. Но Умайя го прекъснал и казал: „Този роб е безполезен. Той изглежда мъртъв. Ако Абу Бакр иска да купи тялото му, да заповяда.“ Абу Бакр предложил една цена. Умайя се готвел да се съгласи, когато забелязал леко движение в тялото на Билал. Поради това, алчният умайя повишил цената, която Абу Бакр побързал да приеме. Сделката била сключена и Билал бил продаден за пет сребърника. Докато сваляли камъка от Билал и го развързвал, Умайя казал ликуващо на Абу Бакр: „Дори да ми беше само един сребърник за този нещастник, аз пак щях да го приема.“ Абу Бакр отвърнал: „о, Умайя, дори да беше поискал 100 сребърника за него, пак щях да се съглася с удоволствие.“ Билал бил вече свободен човек.

Билал бил заведен в къщата на Абу Бакр. Той бил толкова слаб, че едва дишал и не знаел какво става с него. В продължение на пет дена той лежал безпомощно на легло, докато лекували раните му с мехлеми. Светият Пророк (с.а.с.) бил уведомен за станалото. Светият Пророк се молил за него, докато треската му минала и той бил извън опасност. На шестия ден, той можел вече да става.

БИЛАЛ И СВЕТИЯТ ПРОРОК

На следващия ден, Билал отишъл заедно с Абу Бакр при Светия Пророк (с.а.с.). Очите на Светия Пророк (с.а.с.) се насълзи от радост, когато видял Билал здрав и свободен. Светият Пророк (с.а.с.) прегърнал Билал много сърдечно и го поканил да седне до него. Билал изпитвал странно чувство, защото като роб, той не бил свикнал с такова човешко отношение. Светия Пророк (с.а.с.) скоро му помогнал да преодолее смущението си и продължил да го запознава с учението на Исляма. Той казал на Билал: „Ислямът означава да се оставиш изцяло на Волята на Аллаха, а един истински мюсюлманин, трябва да върши добрини за всички хора от всички раси и цветове на кожата, както богати, така и бедни.“

ВАЖНИ УРОЦИ

Билал продължил да живее у Абу Бакр. За първи път в живота си, той се намирал в къща, където никакви наплашени слуги. Абу Бакр бил един от най-добрите и внимателни хора, измежду Съратниците на Пророка.

Веднъж Билал видял как една котка и започнала да се търкаля и мята в краката на Абу Бакр. Абу Бакр сипал мляко в една паничка и й го дал. Билал бил удивен, че той е така внимателен дори към животните. Предишният му господар щял просто да изрита котката. По този начин Билал научил благородните маниери на Исляма.

Веднъж когато Билал благодарял на Абу Бакр за това, че откупил свободата му, Абу Бакр го спрял и вместо това благодарил на Билал, че му дал възможност да извърши едно добро дело. Той казал на Билал, че Пророкът Мухамад (с.а.с.) казал, че освобождаването на роби радва много на Аллах.

Един ден Абу Бакр казал на Билал, че за Билал има нова задача и че той трябва да се научи да чете и пише. После започнал да учи Билал. Билал бил жаден за знания и искал да научи колкото се може повече. Той разбирал какво голямо значение има образованието, за да може човек да стане полезен член на все по-разрастващата се мюсюлманска общност.

МЮСЮЛМАНИТЕ НАПУСКАТ МЕКА

Жителите на Мека не оставяли мюсюлманите да живеят спокойно. В началото те не ги приемали сериозно и преследвали само робите, но когато броят на мюсюлманите започнал да нараства и Мекийците разбрали, че Ислямът представлява сериозна заплаха за установения идопоклоннически ред, те се опитали с всички сили да спират неговото разпространение. На мюсюлманите не се разрешавало да твърдят, че Бог е един и че Той е единственият, Който заслужава да Му се молят. На тях не им се разрешавало и да казват, че Мухаммад (с.а.с.) е Пратеникът на Аллах. Мекийците се противопоставяли на такива твърдения, както казвали че такива изявления представляват обида към техните богове и че чувствата им са наранени. На мюсюлманите не се разрешавало дори да се наричат „мюсюлмани“. Нито пък им се позволявало да извършват молитвите си. Разказва се, че Абу Бакр построил малка джамия в двора на собствената си къща, където се молел и рецитирал Свещения Коран. Мекийците се противопоставили дори на това като казвали, че техните жени, деца и други прости хора били повлияни много от рецитирането на Светия Коран.

Мюсюлманите срещнали крайна съпротива от страна на мекийците. Животът им станал много труден. Тях ги биели и убивали по улиците на Мека затова, че изразявали своята вяра. Сумайя, майката на Амар, станала първата мъченица на Исляма. Абу Джахал я убил с копие. Дори Светия Пророк не бил пощаден. Непрекъснато го обиждали, нападали и наранявали телесно. Правили опити и за покушение на живота му. Веднъж, докато се молел и се бил проснал в двора на Кабата, някой, насъскан от Абу Джахал, сложил вътрешностите на умряла камила на раменете му. Като чула това една от дъщерите му дошла и ги махнала, за да може да стане. При друг случай, когато пак един негов противник на име Утба бин Аби Муйит, увил парче плат около шията на Светия Пророк (с.а.с.) и го притиснал така силно, че той започнал да диша трудно. Абу Бакр изтичал и го спасил.

Поради тези жестоки преследвания, Светия Пророк (с.а.с.) посъветвал мюсюлманите да напуснат страната. През петата година след като Светия Пророк бил назначен за Пратеник при човечеството, някои мюсюлмани тръгнали за Абисиния, родината на Билал, където управлявал един благороден християнски цар и където те можели да се молят без да им се пречи. По този начин, родината на Билал се превърнала в убежище за преследваните мюсюлмани. Първата група преселници се състояла от единадесет мъже и от четири жени.

Когато мекийците разбрали за това, те изпратили хайка да ги догони и върне. Хайката стигнала чак до червено море, но мюсюлманите били върнати в Мека ядосани. Мекийците изпратили делегация до Абисиния, за да убедят тамошния цар да им върне бежанците, но царят останал твърд и въпреки натиска от страна на мекийците, отказал да им предаде и разреши мюсюлманите да живеят в неговото царство без страх от преследване.

БИЛАЛ СЕ ПРЕСЕЛВА В ЯТРАБ

Ислямът започнал да се разпространява и в Ятраб, град разположен на около 400 километра на север от Мека. Една година, хората от племето „Хазрадж“ от Ятраб дошли в Мека на поклонение. Светия Пророк (с.а.с.) ги посрещнал и им предал посланието на Исляма. Той им казал, че Бог е един и че никой освен Бога не заслужава да му се молят. Седем от тях приели Исляма. Те се върнали в Ятраб и разказвали и на други за Светия Пророк (с.а.с.) и той изпратил един мюсюлмански учен на име Мусаб бин Умаир за да проповядва там. По този начин Ислямът започнал да процъфтява Ятраб и през следващата година една група от седемдесет човека дошла на поклонение и влязла в лоното на Исляма. С нарастването на броя на Мюсюлманите в Ятраб, преследваните мюсюлмани в Мека започнали да се преселват тайно, на малки групи, в Ятраб.

Билал бил поставен начело на една такава малка група, която се състояла от шест мъже, две жени и три деца. Те започнали 400-километровото си пътуване до ятраб през пустинята пеша. Макар че пътуването било трудно и някои от хората се разболяли, с помощта на Аллах, те пристигнали благополучно в Ятраб.

Билал отседнал в къщата на Саад би Хайзма. Постепенно, повечето мюсюлмани напуснали Мека и се преселили в Ятраб. Но Светия Пророк (с.а.с.) бил все още в Мека. Накрая, Бог му наредил също да напусне. Светия Пророк (с.а.с.) и Абу Бакр напуснали тайно града и се отправили за Ятраб. Когато научили за това Мекийците много се ядосали обявили голяма награда за всеки, който залови Светия Пророк (с.а.с.) и го върне обратно. Ето защо много групи тръгнали да преследват Светия Пророк и Абу Бакр с намерение да ги заловят и предадат на своите управници, които жадували за кръвта им. Мюсюлманите в Ятраб знаели че пророкът е напуснал Мека за Ятраб и го очаквали с нетърпение в Ятраб. Най-послед дошъл денят, когато ги забелязали, че се приближават към град Ятраб. Билал заедно с много други мюсюлмани, млади и стари, изтичали за да поздравят Светия Пророк, Ятраб станал известен като „Медина-тун-Наби“, което означава „Градът на Пророка“ или накратко „Медина“.

ПРАВОВЕРНИТЕ БИВАТ ПРИЗОВАНИ ЗА МОЛИТВА

След като пристигнал в Ятраб, първото нещо, което Светия Пророк (с.а.с.) решил било да построи джамия. Това е първата джамия построена някога от Светия Пророк (с.а.с.). Тя била построена в местността „Каба“, едно предградие на 2-3 километра от града. Всички помагали за построяването, включително и децата. Те работели усилено, за да завършат джамията, колкото се може по-скоро. Те били щастливи, че работели, защото го правели за Аллах и за Неговия Пратеник.

След като престоял 10 дни в „Каба“, Светия Пророк (с.а.с.) се преместил в центъра на града. И в Медина, първата грижа на Светия Пророк (с.а.с.) била да построи джамия. Светия Пророк (с.а.с.) положил основния камък, а неговите Съратници, също като при джамията в „Каба“, работели като строители и помощници. Понякога към тях се присъединявал и самият Светия Пророк (с.а.с.).

Джамията била изградена от камък и тухли. Един ден Светия Пророк седял в джамията заедно със своите Съратници. Обсъждали различни начини за призоваване на мюсюлманите за молитва. Някои предлагали използването биенето на камбана както при християните. Други предлагали да се използва надуването на рог като при евреите. Един от съратниците на Светия Пророк(с.а.с.), Абдулла бин Заид пристъпил напред и казал на Светия Пророк(с.а.с.), че сънувал сън, в който чул как един човек призовава правоверите за молитва. Той предал думите, които чул в съня си. Не било съвпадение, че и Юмер сънувал подобен сън. Очевидно това било Божия поличба. Ето защо Светия Пророк възприел този метод за призоваване на вярващите за молитва. Той извикал Билал и го назначил за Първия Мюедин въобще в историята на Исляма. Тогава Билал станал и със силния си и звучен глас произнесъл за първи път „Адан“:

АДАН

„Велик е Аллах;
Велик е Аллах;

Велик е Аллах;
Велик е Аллах;

Аз съм свидетел, че никой друг не е достоен да му се молят, освен Аллах;
Аз съм свидетел, че никой друг не е достоен да му се молят, освен Аллах;

Аз съм свидетел, че Мухамад е Пратеник на Аллах;
Аз съм свидетел, че Мухамад е Пратеник на Аллах;

Елате за Молитва;
Елате за Молитва;

Елате за Успех;
Елате за Успех!

Велик е Аллах;
Велик е Аллах!

Никой друг не е достоен да му се молят, освен Аллах!”

Билал бил най-щастливия човек, когато видял хората да идват в джамията в отговор на Призива и знаел, че ще запомни завинаги този момент като един от най-щастливите моменти в живота си.

По този начин, Билал станал известен като Първият Мюедин на Исляма. Светия Пророк (с.а.с.) наредил, че ако Билал не може да дойде, за да произнесе „Адан“, Абу Махзура ще произнесе „Адан“, а ако отсъствуват и двамата, Амр бин Уме Мактум трябва да изпълни това задължение.

БИТКАТА ПРИ БАДР

Когато жителите на Мека узнали, че Пророкът е посрещнат топло от жителите на Медина и че Ислямът прогресира сред племената, живеещи в Медина, те решили да нападнат Медина. Събрали войска от хиляда въоръжени бойци, повечето от които имали боен опит и потеглил на поход към Медина, една година след като Светият Пророк (с.а.с.) стигнал там.

Когато тази вест достигнала до Светия Пророк, той събрал хората си на съвет, но можал да излъчи само 313 души, които да се бият с врага. Билал един от тях. Повечето от тези хора не можели да се бият. Някои от тях били просто момчета в юношеска възраст. Те били и лошо въоръжени. В цялата група имало само два коня и няколко камили. Но тъй като това била първата битка между мюсюлмани и неверници, всеки мюсюлманин, млад и стар, горял от желание да положи живота си в защита на своята вяра. Всички те били готови да умрат в защита на Исляма. Мюсюлманската войска, водена от Светия Пророк (с.а.с.) излязла от града, за да се срещне с врага. Двете войски се срещнали в една местност, наречена „Бадр“.

Когато битката почти свършвала и много от мекийците се предали, Билал се изправил лице в лице с Умайя, човекът който го пребил почти до смърт. Умайя и синът му не успели да избягат. Умайя видял Абдул Рахман бин Ауф, един мюсюлмански воин и започнал да го моли да ги защити в името на старото им приятелство. Абдул Рахман бил склонен да ги защити, но тогава Билал вика на други мюсюлмани, че Умайя и неговият син не трябва да бъдат пощадени. Като чули призива на Билал, мюсюлманските войни се втурнали на помощ и скоро и Умайя и синът му били убити. Светия Пророк (с.а.с.) на Исляма бил изказал пророчество, че мюсюлманите ще спечелят битката. Всъщност, всичко което той предрекъл се сбъднало и до най-малките подробности. Той назовал някои смъртни врагове на Исляма и казал на мюсюлманите, че те ще загинат, ако дойдат да нападнат мюсюлманите. Умайя бил един от тях. Той толкова се изплашил, когато мекийците тръгнали да нападнат Медина. Неговият близък приятел Укбах бин Аби Мюйит, човек който го насъсквал да накаже Билал сурово, отишъл в къщата му, хвърлил няколко женски гривни пред него и каза с предизвикателен глас: „Тежко ти! Или бъди мъж и ела да се биеш срещу Мухамад и неговите последователи, или носи тези гривни и се крий у дома си като жена!“ Умайя го изругал и се присъединил неохотно към мекийската

войска, без да знае че го очаква смърт. Укбах бин Аби Мюйит също бил убит в тази битка.

МЮСЮЛМАНИТЕ ВЛИЗАТ ПОБЕДОНОСНО В МЕКА

В продължение на още няколко години, мекийците и мюсюлманите от Медина влизали и в други битки. Билал взел участие във всяка от тях. Най-накрая се стигнало до примирие, което е известно като „Примирието от Худайбийя“. И двете страни се съгласили да не се бият в продължение на десет години. Но само след две години, това примирие било нарушено от мекийците и за това Светия Пророк повел своите хора в поход срещу Мека.

Когато излезли от Медина, към тях се присъединили и някои други мюсюлмански племена. След няколкодневен поход, те влезли в долина Фаран и се укрепили в една местност, наречена Мароз Захран, до предградията на Мека. Броят на мюсюлманите под командването на Светия Пророк нараснал до десет хиляди. Когато вест за мюсюлманската войска стигнала до мека, Абу Суфиян, водачът на мекийците, излязъл от града, за да се увери лично какъв е характера и силата на мюсюлманската войска. Той бил впечатлен от онова, което видял. Ето защо решил да се срещне със Светия Пророк. Придружен от Аббас, вуйчо на Светия Пророк (с.а.с.), той се срещнал със Светия Пророк (с.а.с.) и се заинтересувал дали мекийците могат да се надяват на амнистия, ако не вдигнат сабите си срещу мюсюлманите. Светият Пророк (с.а.с.) казал: „Да, всички които си останат у дома ще получат амнистия. И всеки който потърси убежище в къщата на Абу Суфиян ще получи амнистия. Онези, които положат оръжието си ще получат амнистия.“

След това Светия Пророк връчил едно знаме на Абу Рууаха, който бил обявен за брат на Билал от Светия Пророк (с.а.с.) след преселването от Мека в Медина и казал: „Това е знамето на Билал и всеки който ще дойде под това знаме също ще получи амнистия.“

Той казал на Билал да върви пред знамето си и да съобщи за амнистията. Билал, който преди това бил роб, преследван, унижаван и клеветен от мекийците заради вярата си в Исляма, се почувствал горд този ден, че имало знаме на мира с негово име. По този начин мюсюлманите влезли в град Мека победоносно, но без да се бият и без сериозни кръвопролития. В този ден много от преследвачите намерили убежище по знамето на Билал.

ПРИЗИВ ОТ КАБАТА

Веднага щом влязъл в Мека, Светия Пророк (с.а.с.) се запътил направо към Кабата, Къщата на Бога, и направил предписаните обиколки на Къщата. Той наредил идолите, поставени в Кабата да бъдат унищожени. При падането на всеки идол, той рецитирал стиха: „Истината дойде и лъжата

изчезна. Лъжата наистина изчезва бързо” (17:82). По този начин Кабата била възвърната към първоначалното си истинско предназначение, моленето на Единият Бог, за което била построена първоначално. Светият Пророк (с.а.с.) влязъл вътре в Кабата и се молил, докато Билал стоял на стража пред вратата. После Светия Пророк (с.а.с.) изпратил да повикат водачите на фамилията Курейш и ги попитал какво да прави с тях. Те отвърнали, че той бил щедър брат и че ще се отнесе към тях като такъв. Светият Пророк (с.а.с.) им казал, че са свободни и се произнесъл: „В този ден върху вас няма да падне никаква вина!”

Край Кабата се намирали двама мекийски водачи. Абу Суфиян, който вече бил приел Исляма разговарял с тях. Техните имена били Атаб бин Усаид и Харит бин Хишам. Те видяли как Билал разчиствал Кабата от идолите. Те го учили да прави важното съобщение за амнистията. Те го познавали като обикновен роб, който някога пасял добитъка на господаря си за шепа фурми. След като приел Исляма, той не само станал свободен човек, но и получил високо положение на доверие и власт. Те били свидетели как посланието на Исляма за любов и мир изкоренило традиционните злини на обществото и изградило братство между всички хора. Ето защо, те решили да приемат Исляма.

Когато дошло време за Молитвата, Светият Пророк помолил Билал да рецитира „Адан”, Призивът за Молитва. Това щяло да покаже на хората, че тази „Къща за Молитви”, съградена от Пророка Аврам (Абрахам), била възвърната към истинското си предназначение т.е. моленето единствено само на Аллах. Билал се качил на покрива на Кабата. Той видял Светия Пророк заедно със хиляди мюсюлмани, които очаквали да чуят Адан. Билал започнал Призива за Молитва с прочувствено сърце.

ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА БИЛАЛ

Билал бил известен с няколко имена. Абу Абдуллах, Абу Абдул Карим, Абу Абдур Рехман и Абу Амр били между най-известните от тях. Той имал брат, наречен Халид и сестра, наречена Гафара. Гафара работела като робиня в къщата на Умер бин Абдуллах.

Билал бил един от най-щастливите хора, на които Светия Пророк (с.а.с.) Предал благата вест, че ще отидат в Рая. Освен, че произнасял Адан всеки път за молитва, Билал се грижел за финансовите дела на Светия Пророк. Освен това той се грижел за гостите на Светия Пророк и купувал провизии от пазара за Светия Пророк (с.а.с.). След всеки Призив за Молитва, Билал отивал в къщата на Светия Пророк (с.а.с.), чукал на Вратата и обявил, че приближава времето за Молитва, а когато Светия Пророк (с.а.с.) излизал от Къщата си, той го придружавал до джамията. Когато главната молитва била подготвена, Билал казвал „ИКАМАХ”, кратката версия на „Адан”, за посочи началото на истинската Молитва и след това се молел заедно с останалите богомолци.

Веднъж Абисинският цар изпратил три красиви копия като дар за Светия Пророк. Светия Пророк дал едно от тях на Умер, другото на Али, а третото запазил за себе си. Той го предавал на Билал. Билал държал копието в ръцете и вървял пред Светия Пророк (с.а.с.) към Мястото, където, трябвало да се провежда „Еид“.

ПОСЛЕДНИЯТ ДЪХ НА СВЕТИЯ ПРОРОК

Една сутрин Билал отишъл в къщата на Светия Пророк (с.а.с.), както обикновено, за да го събуди преди молитва „Фаджар“. Проектът излизал от къщата си, но не изглеждал добре и тръгнал бавно към джамията. Той се хванал за Билал за подкрепа. През следващите дни започнало да го тресе. Все още продължавал да ходи в джамията и да води молитвите, но бил много слаб и гласът му бил много тих. На петия ден, когато Билал отишъл пак да го повика, Айша го помолила да донесе малко студена вода, за да си пийне Светия Пророк. Билал изтичал до най-дълбокия и студен извор, за да налее вода и да я занесе на Пророка. После отишъл да произнесе „Адан“.

В продължение на няколко дни Светия Пророк (с.а.с.) лежал много болен, като понякога изпадал в безсъзнание. Билал стоял много болен, като понякога изпадал в безсъзнание. Билал стоял близо до врата му, готов да извърши каквото и да е услуга, когато станело необходимо.

На 26 май 623 година, десет години след Хиджра, Светият Пророк Мухаммад (с.а.с.) издъхнал и бил погребан в Медина. Билал, както и всички други мюсюлмани, бил много опечален. Невъзможно е да се намерят думи, с които да се опише чувството за дълбока загуба и скръб, изпитани от Билал и от другите при смъртта на любимия им Светия Пророк (с.а.с.).

БИЛАЛ ОТПРАВЯ СВОЯ ПОСЛЕДЕН ПРИЗИВ

След смъртта на Светия Пророк (с.а.с.), Билал не можел да намери сили да произнесе Адан. Той се опитвал, но щом трябвало да произнесе името Мохамед, той се разплаквал и не можел да продължи от сълзи.

По-късно Билал поискал позволение от Халифа Умар да отиде в Сирия. Той прекарал останалата част от живота си в Сирия, където проповядвал Исляма на местните хора. Понякога посещавал и Медина. Всеки път, когато се връщал в Медина, бил посрещан горещо. Разказва се, че както Абу Бакр, така и Умар се обръщали към него със званието „Сайядна“, което означава „Нашият Вожд“.

Само още два пъти в живота си Билал произнесъл Адан публично. Веднъж след като Дамаск паднал в ръцете на мюсюлманите, Умар, който дошъл на специално посещение в Сирия, помолил специално Билал. Билал приел молбата му и отправил Призива.

При друг случай, когато посетил гроба на Светия Пророк на Исляма в Медина, Хасан и Хюсеин, внуците на Светия Пророк (с.а.с.), го помолили да отправи още един Призив. Билал не можел да им откаже. Той отправил Призива за Утринна Молитва и скоро улиците се изпълнили с хора, които

плачели от вълнение, когато чули гласа на Билал да ги призовава за Молитва.

Билал починал в Сирия през 635 година, дванадесет години след смъртта на Светия Пророк (с.а.с.). Според някои историци след смъртта на Светия Пророк (с.а.с.) той приближавал 70 години, когато издъхнал. Умар, вторият Халиф го ценял толкова високо, че когато Билал умрял, юмер отбелязал: „Днес мюсюлманите бяха лишени от своя вожд.“